

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení a milí čtenáři,

jaro už je v plném proudu a s ním přichází i druhé číslo Šaldovin. První číslo neslo název Vánoční ohlédnutí, a tak by někteří možná mohli s příchozím druhým číslem čekat název týkající se velikonočních radovánek. Místo toho jsme ale číslu vdechli vlasteneckou náuru (Co Čech, to vlastenec). A tak budou radovánky odloženy na dobu neurčitou, dokud si všichni neuvědomíme, jak moc velcí vlastenci (ne)jsme.

Troufám si říct, že od dob národního obrození v našich zemích vlastenectví poněkud kleslo. Otázkou však zůstává, proč tomu tak je. K národnímu obrození přispěli vlastenci, kteří se snažili proniknout do tehdejšího společenského smýšlení a mnohých vědních oborů (Josef Dobrovský, J. E. Purkyně). Nejvíce se to projevilo například v oblasti českého jazyka a jeho vývoje. Český jazyk v té době upadal kvůli germanizaci (poněmčování) a kvůli tomu, že úředním jazykem byla ustanovena němčina. Kdyby v roce 1781 tedy nedošlo ke zrušení nevolnictví a nezačali by česky mluvící lidé znovu přicházet do měst, čeština by se neudržela. Toto odepření mateřského jazyka donutilo český národ se vzepřít proti absolutistickému nařizování a vyjít vstříc lepším zítřkům.

Dnešní dobu je však na rozdíl od doby národního obrození možné charakterizovat jako dobu

materiálního blahobytu, tudíž si mnohdy neuvědomujeme, že to, že žijeme v mírumilovné zemi, kde máme všichni svá práva a můžeme mluvit mateřským jazykem, není samozřejmostí. Národní obroditelé si uvědomovali možné riziko pozvolného zániku českého jazyka a možná i národa, a tak se museli ozvat. Dnes nás ale nic nenutí, abychom posílili svoje vlastenecké pouto k národu, čemuž mnohdy nepřispívá ani nynější politická scéna. Ale to neznamená, že bychom se neměli snažit naše vlastenectví pěstovat, jelikož vlastenecký vztah nikdy nevzniká za ideálních podmínek.

A i kdybyste nebyli vlastenci svého národa, buďte alespoň vlastenci své školy.

Snad se Vám toto číslo bude dobře vlastnit.

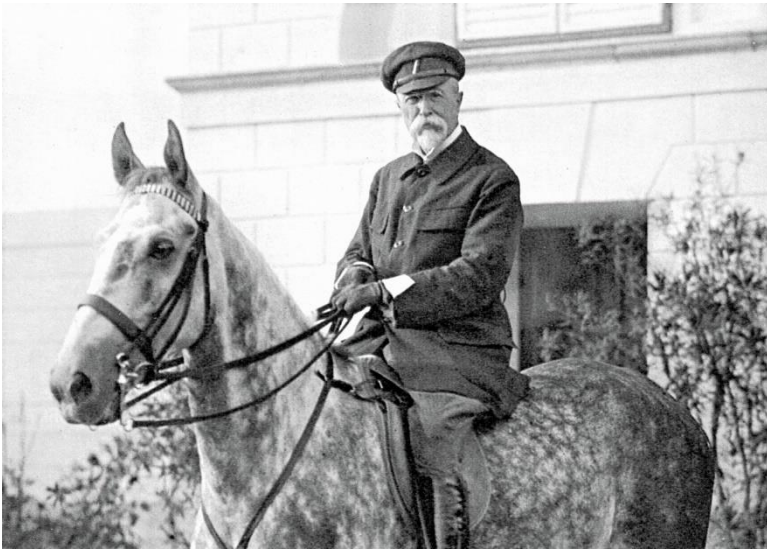
Klára Kopytková (šéfredaktorka)

ŠALDO VINY

GRUSSWORT

Sehr geehrte und geneigte Leser,

der Frühling kommt bereits zu uns und damit auch die zweite Ausgabe des Šaldoviny. Der Titel der ersten Ausgabe war „Weihnachtsfest im Rückblick“, deswegen könnten manche Leute jetzt etwas zum Thema Ostern erwarten. Stattdessen würden wir dieser Ausgabe gerne eine ein bisschen patriotische Richtung geben und wählten deshalb das Thema „Ein Tscheche, ein Patriot“. Die Vergnügungen werden auf unbestimmte Zeit vertagt sein, bis wir uns alle bewusst werden, wie große Patrioten wir (nicht) sind.

Ich wage mich zu sagen, dass nach den Zeiten der nationalen Wiederbelebung in unseren Ländern der Patriotismus einigermaßen abgenommen hat. Die Frage ist aber immer noch, warum es so ist. Zu der nationalen Wiederbelebung haben die Patrioten (Josef Dobrovský, J. E. Purkyně), die sich sehr viel bemüht haben, damit sie etwas ändern können und die in die damalige Gesinnung und in viele wissenschaftliche Fächer eingedrungen sind, beigetragen. Am meisten war es an der tschechischen Sprache und ihrer Entwicklung zu

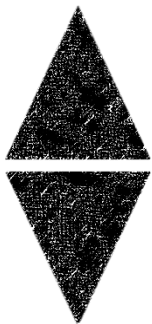
sehen. Die tschechische Sprache ist in dieser Zeit viel wegen der Germanisierung und dem Deutschen, das damals die Amtssprache war, verfallen. In dem Jahr 1781 ist die Abschaffung der Leibeigenschaft geschehen, und dank dieser Abschaffung hat sich die tschechische Sprache gehalten. Diese Verweigerung der Muttersprache hat die tschechische Nation gezwungen, sich gegen den absolutistischen Auftrag zu stemmen und neuen Tagen entgegenzugehen.

Die heutige Zeit kann man im Gegensatz zur nationalen Wiederbelebungzeit als die Zeit des materiellen Wohlstands charakterisieren, deswegen werden wir uns oft nicht bewusst, dass es keine Selbstverständlichkeit ist, in einem friedliebenden Land, wo wir alle unsere Rechte haben und in unserer Muttersprache sprechen können, zu leben. Die nationalen Erwecker haben über das Risiko des Untergangs der tschechischen Sprache oder auch der tschechischen Nation gewusst. Aus diesem Grund mussten sie ihre Stimme erheben. Heute zwingt uns aber nichts, eine Motivation zu haben, unsere Nation zu bilden. Dies unterstützt die politische Szene oftmals nicht. Das heißt aber nicht, dass wir nicht unser nationales Selbstverständnis ausbilden sollen, weil die patriotischen Verhältnisse nie unter optimalen Bedingungen entstehen.

Und wenn ihr nicht die Patrioten eurer eigenen Nation seid, dann könnt ihr zu mindest die Patrioten eurer Schule sein.

Ich hoffe, diese Ausgabe wird euch viel Spaß bereiten.

Klára Kopytková (Chefredakteurin)

AKTUALITA

SITUACE V LIBERECKÉ MHD ANEB PROČ SE ZMĚNILY JÍZDNÍ ŘÁDY

Dne 26. ledna 2019 začal Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce nad Nisou (DPMLJ) po osmi letech opět provozovat autobusovou dopravu v Liberci sám kvůli výpovědi subdodavatele, společnosti BusLine. Naši školy se problém týká hlavně v omezení blízkých linek 12 a 14.

Kvůli různým politickým kontroverzím začal liberecký dopravní podnik provozovat v roce 2010 autobusy v Jablonci nad Nisou. To se dělo ovšem pouze formálně, ve skutečnosti 100 % výkonů zajišťovala v rámci subdodávky semilská společnost BusLine, nástupce ČSAD Semily a ČSAD Jablonec nad Nisou. Aby byly vztahy co nejkomplicovanější, tato společnost začala o rok později provozovat téměř 40 % spojů i v Liberci a ve vedení DPMLJ začaly působit osoby spojené s BusLine.

Všechny tyto kontroverze vyvrcholily v dubnu 2018 zásahem protikorupční policie. DPMLJ přešel následující měsíc na tzv. německý způsob řízení (bez generálního ředitele a s představenstvem složeným z odborníků). Subdodávka však nadále pokračovala, protože smlouva z roku 2009 na deset let stále platila. Smlouva se ale stala terčem kritiky, protože BusLine zvyhodňovala. Když DPMLJ nezaplatil v červenci 2018 fakturu, o den později firma BusLine smlouvu

vypověděla s půlroční lhůtou. Nakonec tedy smlouva přestala platit nikoli na konci roku 2019, ale již na jeho začátku.

Během výpovědní lhůty musel začít DPMLJ shánět autobusy a řidiče jako náhradu BusLine v Liberci. Pro zajištění MHD v Jablonci začal shánět nového subdodavatele. Podařilo se mu sehnat dopravce AD Podbořany, který, jak se později ukázalo, je spojený s BusLine. Nově uzavřená smlouva skončila u antimonopolního úřadu. Mezitím do Liberce přijelo jedenáct ojetých (z toho šest kloubových) autobusů Mercedes-Benz Citaro z německého Schwerinu. Tyto autobusy byly vyrobeny v roce 2004 a byly shledány jako jedny z nejlepších, co zde kdy jezdily. Zároveň se rozjela kampaň na nábor nových řidičů.

Poslední problémy byly vyřešeny na poslední chvíli. Poslední den s BusLine měl být pátek. Ještě v úterý se rozhodovalo, jak to bude dál s jabloneckou MHD.

Město Jablonec „nečekaně“ zvolilo objednávání dopravy přímo od BusLine, tedy nikoli přes DPMLJ, jehož aktivity se v tomto městě omezily na meziměstskou tramvaj. V Liberci bylo ještě v následujících dnech oznámeno zredukování jízdních řádů. Změny se nejvíce dotkly linek 12 a 14. Na lince 12 byla významně omezena obslužnost Rochlice a mimo špičku v prodloužených intervalech začaly jezdit výhradně kloubové autobusy Citaro a Karosa. Na lince 14 se několik spojů spojilo s linkou 12, další spoje byly seškrtnuty a o víkendu jezdí linka za den pouze čtyřikrát tam a čtyřikrát zpět. Na dalších linkách byly omezeny či zrušeny jednotlivé spoje.

Změny jízdních řádů by měly být v rámci možnosti vratné. Jakmile tedy budou k dispozici řidiči, téměř vše bude jako před změnami.

Osobně jsem celkem nespokojen, protože linku 14 jsem rád využíval a nyní jezdí v nevhodných časech. Linka 12 se velmi přeplňuje. Půjde mi zajímavé, že se teď velmi často stává (hlavně ve špičkách), že každý den jede vůz jinak, ale nikdy dle jízdního řádu. Předtím se to v téhle míře nestávalo.

Jiří Beneš (kvinta)

LINGUAFEST 2019

OČIMA PRIMÁNA

Na začátku bych ráda vysvětlila, o co v LinguaFestu vlastně jde. Na této akci vystupují žáci ze všech gymnázií v okolí, umělecky přednášejí v anglickém, německém, španělském, francouzském a ruském jazyce. Nejde o soutěž, ale všichni účastníci se snaží o co nejlepší výkon ať už se jedná o kvalitu vlastního přednesu, nebo o vizuální stránku věci. Díky tomu bylo letos k vidění mnoho zábavných a originálních vystoupení.

Za sebe mohu popsat jen přípravu našeho primánského vystoupení v německém jazyce. Nejvíce jsme se pobavili při vytváření kostýmů, kdy jsme spolužáka Tomáše oblékli do růžové nadýchané sukně. Tomáš s velkou ochotou a nasazením zahrál úžasnou postavu baletky za jednu členku, která bohužel onemocněla. Díky přičinění jedné z nás, jsme měli i kuriózní pomůcku – hůl s německými nápisy. Vypomáhali jsme si plyšovými zvířaty různých velikostí a tvarů.

Nyní do akce!

Pozitivní bylo, že jsme začínali později, než začíná výuka ve škole. Po slavnostním zahájení měla naše skupina primánů čest uvést pátý ročník tohoto festivalu. Zpívali jsme německou písničku o jednotlivých dnech v týdnu. Každý z nás představoval jiný den. Všichni jsme se během vystoupení patřičně vyřádili bez ohledu na nervozitu.

Jako diváka mě zaujalo vystoupení O řepě v ruském jazyce. Musím ocenit opravdu krásné a pečlivě vyrobené kostýmy a skvělou výslovnost, kterou

předvedli naši spoluúčinkující.

V paměti mi utkvělo duo Tomáš a Tomáš, kteří zapívali francouzsky, zahráli na kytaru a na ukulele s připevněným kazoo písničku Je veux od Zaz, což znamená v překladu „chci“. Klukům to fakt hrálo.

O jediné vystoupení ve španělštině se postaraly dvě slečny, které interpretovaly písničku La Cintura od Alvara Solera, kterému předcházela menší španělský rozhovor. Tyto dvě dívky určitě musel chválit jediný rodilý mluvčí jako porotce v místnosti. :D

Uchvátil mě také výstup ve francouzském jazyce jedné z gymnazistek naší školy Barbory Hromádkové, která přednášela Malého prince. Barbora získala zaslouženou cenu a velkou pochvalu od poroty i publika.

Letošní ročník 2019 byl pro mne a mé spolužáky první a určitě nebude poslední, protože se nám celá akce velmi líbila, užili jsme si ji a hodláme se zlepšovat! :D

Amálie Tůmová (prima)

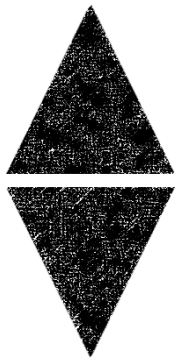
Veřejná sbírka

100 let Gymnázia F. X. Šaldy

Účet:

2701372543/2010

Podpořte svoji školu!

RECENZ

NAMASTÉ, HIMÁLAJ!

Magický Himálaj je největší autorskou výstavou svého druhu ve střední Evropě. Slavnostně zahájena byla v roce 2009 v Národním muzeu v Bratislavě současným dalajlámou. Dodnes již navštívila mnoho významných českých a moravských měst, mimo jiné i Prahu a Brno. V současnosti výstavu můžeme navštívit až do října 2019 na libereckém výstavišti.

Ohledně vstupu do úvodní místnosti nás vítá průvodkyně tradičním tibetským pozdravem. Svůj výklad začíná pár informacemi o rozložení výstavy a následuje povídání o místnosti, kde se zrovna nacházíme. Mluví i o jakémsi dřevěném stojanu, na kterém jsou navázány šátky jménem khatagy. Prozrazuje nám, že zavázáním šátku chceme popřát štěstí. Zmiňuje také, že ten první věnoval výstavě právě dalajláma. Po tomto úvodu konečně vcházíme do prostoru první expozice.

Autoři prostor rozdělili celkem do čtyř částí. Každá část je zaměřena na jeden ze států, na jehož území se rozkládá Himálaj. Jedná se o Nepál, Tibet, Indii a Bhútán.

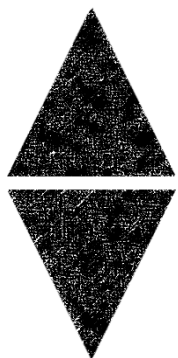
Všechny místnosti jsou propojeny chodbami a díky tomu dochází k bezchybnému propojení celého prostoru expozice. Každé větší

místnosti vévodí nějaká stavba úzce související s životem v daném státě, ať už se jedná o buddhistickou stúpu, indický stánek s kořením či o horský stan kočovných obyvatel Tibetu. Po nahlédnutí dovnitř nás mnohdy překvapí zvuk ruchu ulice, mnišských zpěvů nebo hra na hudební nástroje, která se line z chytře schovaných reproduktorů.

Výstava nám umožňuje seznámit se s mnoha aspekty způsobu života nám tak vzdáleného. Ať už nás zajímá náboženství, jídlo, způsob obživy, umění nebo dokonce pohřbívání, vše nám přiblíží široká paleta autentických artefaktů a exponátů získaných přímo od lidí tam žijících. Vřele doporučuji si připlatit i za průvodce, jelikož ten velmi vydařenou expozici dokáže doplnit barvitým vyprávěním o zvycích, které ještě nebyly zmíněny. Celkově se nám dostává příležitost poznat tvář země, kterou nemůžeme znát od cestovních kanceláří. Proto bych návštěvu výstavního pavilónu doporučila všem,

kteří se alespoň trochu zajímají o různé světové kultury.

Marie Malinovská (kvinta)

ROZHOVOR INTERVIEW

V redakci jsme nemohli opomenout blížící se sté výročí založení našeho gymnázia, a tak počínaje tímto číslem vám budeme přinášet rozhovory s jeho absolventy. Prvním absolventem, se kterým jsme se rozhodli si popovídat, je pan Michal Hron (70).

V současnosti je nejen daňovým poradcem, ale také třeba předsedou liberecké židovské obce, městským radním nebo dědečkem devíti vnoučat, mezi která patřím i já. Doufám, že naše rodinné povídání budete brát přátelsky a otevřeně a že v něm najdete třeba i inspiraci.

Kdyby ses měl popsat třemi slovy, která by to byla?

Nefňukání, legrace, nezáleznost.

Vím, že v dětství jste se s rodinou hodně stěhovali. Jak ses dostal sem do Liberce?

Ano, dětství jsem absolvoval s vyznamenáním v Trinci a Mostě, abych v šestnácti přistál v libereckém internátu v Zeyerovce a v krajské matematicko-fyzikální třídě na liberecké esvévešce, dnes vašem Gymnáziu F. X. Šaldy. Tady jsem i maturoval. Po skončení vysoké školy jsem si vzal Liberečanku a v Liberci se zahnízdil s postupně třemi ptáčky.

Kdy jsi maturoval a kde v té době stála naše škola?

Maturoval jsem v roce 1967. Tehdy naše a dnes vaše škola sídlila v Jeronýmově ulici. O hodně později se přestěhovala do nové budovy v Partyzánské.

Máš nějakou vtipnou historku ze studií na gymnáziu?

Obávám se, že už tehdy byly naše veselé historky mládeži nepřístupné. Nebyly ani tak veselé, jako napínavé, jestli se na ně přijde. Například večírky po večerce na internátu, pozdní příchody do zavřené budovy nebo povinná účast na rozcvičce v posteli. A jednou se na mě jeden profesor zlobil, že jsem do jeho hodiny přišel upocený po předchozí hodině tělocviku.

Co si myslíš o dnešní mládeži? Souhlasíš s tím, že za vašich mladých let jste bývali lepší?

Dnešní mladí jsou díky svobodě a většímu ataku informačních technologií více rozevlátí, ale odpovědnost za svůj život mají stejnou jako my.

Nesouhlasím. A nebyli jsme ani horší. Dnešní mladí jsou díky svobodě a většímu ataku informačních technologií, o nichž se nám ani nesnilo, více rozevlátí, možná více povrchní, ale odpovědnost za svůj život a snahu, aby byl dobře veden jimi i těmi druhými, mají stejnou jako

my. Samozřejmě, s vulgárností vaší mluvy se srovnávat nemůžeme, ale vulgárnost té naší se zase nedala srovnat s tou rodičovskou.

Odnesl sis nějakou zkušenost z prostředí tohoto gymnázia? Dalo ti něco zásadního do života?

Tehdy zde působily silné a vzdělané osobnosti – profesori a profesorky Technik, Jirsa, Bahník, Kaše, Tomíček, Smetánková a především naše třídní na filosofii Pichlová. Ti určovali ducha školy. Měli jsme také velkou kliku, že jsme studovali těsně před rokem 1968, kdy už byly politické poměry dost liberální. Škola pořádala zájezdy na tehdy nevídané Havlovy hry nebo Krejčovy režie v Divadle za branou s mladými Třískou a Tomášovou. V češtině jsme probírali Kunderu, Vaculíka, Kafku, Holana, Škvoreckého a další do té doby ve škole nemyslitelné autory. Byli jsme konfrontováni se Semaforem i novou českou filmovou vlnou.

Jaká povolání jsi po studiích dělal? (Na která vzpomínáš rád?)

Byl jsem programátorem a jsem daňovým poradcem, dnes už na vejminku. Obě profese mě hodně zaujaly a také občas bolely.

Jak ses dostal na post předsedy liberecké židovské obce?

Zvolili mě, když se můj předchůdce a dlouhodobý předseda zřekl dalšího pokračování ve své funkci. Něco jako neodmítnutelné dědictví.

Byl jsi celý život příkloněn k judaismu, nebo ses k němu dostal až s určitým časem (věkem)?

Byl jsem celý život po rodičích Židem, ale nebyl jsem veden k tradici, natož k víře v Boha. Toho

Legrace musí být, i kdyby na chleba nebylo.

jsem poznal ve svých padesáti letech a mnohé mi ozřejmil. Od té doby uzpůsobuji svůj život židovským pravidlům a v životních hodnotách mám spíš jasno než nejasno.

Jsi spíš konzervativní nebo liberální?

Jsem liberální konzervavec a konzervativní liberál. A k tomu všemu mám pochopení pro solidaritu.

Jsi vlastenec?

Myslíš-li český vlastenec, tak nejspíš ano. Nevím, zda se dá říct, že češtinu miluji, ale rád se s ní mazlím. Sloužil jsem v československé armádě, aniž bych pomyslel na úskok k modré knížce. Dělán si starost o budoucnost České republiky, chceš-li, o budoucnost své vlasti a taky té tvé.

Jaký máš názor na hodně diskutované téma, zda by se v Liberci měl postavit nový bazén, nebo zrekonstruovat ten nynější?

Musíme opravit ten stávající, přece ho nezbouráme. Jestli někdo postaví ještě další bazén, tak bude mít můj respekt.

Máš nějaké motto?

Legrace musí být, i kdyby na chleba nebylo.

Je pro tebe některá z historických osobností vzorem? Pokud ano, proč?

Vzor je na mě silné slovo, ale nejvíce inspirativní je pro mě dlouhodobě a stále Václav Havel. Jeho hry jsou umným obrazem našich životů. Jeho hodnotový systém je vzácně univerzální a současně praktický k dennímu používání. A jeho politická angažovanost byla skutečně autentická a přes veškerou okázalou úctu k němu, stále málo chápána.

Chtěl bys na závěr něco říct našim čtenářům a studentům našeho gymnázia?

Každého baví to, čemu rozumí. Neboli čím více věcem rozumíme, tím více nás baví. Než ale něčemu dobře porozumíme, tak nás to vždy zabolí. Neztrácejte čas bojem a pasivní resistencí za zábavnou výuku, lépe je se učit nezábavně než vůbec. A budete-li chtít někdy pohnout zeměkouli, vzpomeňte na Archimeda, ani on to bez pevného bodu nezvládl.

Klára Kopytková (kvinta)

Unsere Redaktion kann das kommende Jubiläum unseres Gymnasium nicht ignorieren und deswegen werden wir euch beginnend mit dieser Ausgabe Interviews mit den Absolventen bringen. Der erste Absolvent, mit dem wir gesprochen haben, ist Herr Michal Hron (70 Jahre alt). Heutzutage ist er nicht nur Steuerberater, sondern auch z. B. Vorsitzender der Liberecer jüdischen Gemeinde, Stadtrat oder Opa von neun Enkelkindern, zu denen ich auch gehöre. Ich hoffe, dass ihr unser familiäres Gerede freundlich und offen aufnehmen werdet und dass ihr darin vielleicht eine Inspiration findet.

Wenn du dich nur mit drei Wörter beschreiben würdest, welche Wörter wären es?

Keine Winselei, Spaß und aktiv sein.

Ich weiß, dass du in deiner Kindheit mit der Familie viel umgezogen bist. Wie bist du dann nach Liberec gekommen?

Ja, ich habe meine Schulzeit mit Auszeichnung in Třinec und in Most absolviert, dann besuchte ich mit 16 Jahren in einem Internat in der Zeyerovka und in einer mathematisch-physischen Klasse das heutige Gymnasium F. X. Šaldy. Da habe ich auch mein Abitur gemacht. Nach der Universität habe ich mich mit einem Mädchen aus Liberec verheiratet und dann haben wir da unsere Familie mit unseren drei Kindern gegründet.

Wann hast du Abitur gemacht und wo war unsere Schule zu dieser Zeit?

Ich habe in dem Jahr 1967 Abitur gemacht. Damals hatte unsere und eure heutige Schule ihren Sitz in der Jeronýmova Straße. Dann viele Jahre später ist die Schule in ein neues Gebäude in der Partyzánská Straße umgezogen.

Hast du irgendwelche witzigen Geschichten aus deiner Schulzeit auf dem Gymnasium?

Ich fürchte mich davor, dass schon damals unsere Geschichten nicht ganz jugendfrei waren. Sie waren auch nicht so witzig, aber sie waren spannend. Zum Beispiel die Partys nach dem Zapfenstreich im Internat oder das Zuspätkommen in das verschlossene Gebäude oder die Anwesenheitspflicht beim Frühsport im Bett. Und einmal hat ein Lehrer sich über mich geärgert, weil ich in seinen Unterricht verschwitzt nach dem Sport gekommen bin.

Was denkst du über heutigen Jugendlichen? Stimmt du zu, dass ihr in euren jugendlichen Jahren besser wart?

Ich stimme nicht zu. Wir waren aber auch nicht schlechter. Heutige Jugendliche sind dank der Freiheit und der Attacken der Informationstechnik, darvonr konnten wir nur träumen, unsteter und

Heutige Jugendliche sind dank der Freiheit und der Attacken der Informationstechnik unsteter und vielleicht oberflächlicher. Die Verantwortung für ihr Leben und für ihre Bestrebungen haben sie die gleiche wie wir.

vielleicht oberflächlicher. Die Verantwortung für ihr Leben und für ihre Bestrebungen, damit es gut geführt war, haben sie die gleiche wie wir.

Selbstverständlich, mit der Gemeinheit eurer Sprache können wir uns nicht vergleichen, aber die Gemeinheit der unseren kann man wieder nicht mit der elterlichen verglichen werden.

Hast du irgendwelche Erfahrungen aus dem Gymnasium mitgenommen? Hat es dir etwas Grundsätzliches gegeben?

Damals waren da sehr starke und gebildete Persönlichkeiten - die Lehrerinnen und die

Lehrer Technik, Jirsa, Bahník, Kaše, Tomíček, Smetánková und vor allem unsere Klasse - und Philosophielehrerin Frau Pichlová. Die alle haben den Geist der Schule angegeben. Wir

hatten auch viel Glück, dass wir vor dem Jahr 1968 studiert haben, als die politischen Verhältnisse sehr liberal waren. Die Schule hat viele Reisen zu den Havelspielen oder zu Krejčos Regie im Theater Za branou mit den jungen Tríska und Tomášová veranstaltet. In der tschechischen Unterricht haben wir über Kundera, Vaculík, Kafka, Holan, Švorecký und andere Autoren, die bis zu der Zeit undenkbar waren, gesprochen. Wir waren konfrontiert mit dem Theater Semafor und auch mit der neuen Filmszene.

Welche Berufe hast du nach Schule gemacht? (Auf welchen erinnerst du gerne?)

Ich war Programmierer und ich bin Steuerberater, heute nur ausnahmsweise. Diese beide Berufe haben mich sehr viel interessiert aber auch sehr viel weh getan.

Wie bist du zu dem Posten des Vorsitzers des jüdischen Gemeinde in Liberec gekommen?

Ich wurde gewählt, als mein Vorgänger und schon langjährig Vorsitzende einer weiteren Fortsetzung in seiner Funktion entsagt hat.

Warst du den ganzen Leben dem Judaismus zugeneigt oder bist du zu dem mit weiterer Zeit (Jahren) gekommen?

Ich war das ganzen Leben Jude (wie meine Eltern), aber ich war von der Tradition nicht geleitet, noch viel weniger von dem Glauben an Gott. Den habe ich mit meinen 50 Jahren kennengelernt und er hat

Spaß muss sein, auch wenn wir kein Geld für Brot hätten.

mir viel erklärt. Seit damals passe ich mein jüdisches Leben an die Regeln an und bezüglich des Lebenswertes bin ich unklar.

Bist du mehr konzervativ oder liberal?

Ich bin ein liberaler Konservativer und ein konservativer Liberaler. Und dazu habe ich Verständnis für Solidarität.

Bist du Patriot?

Wenn du einen tschechischen Patrioten meinst, dann wahrscheinlich ja. Ich weiß nicht, ob ich sagen kann, dass ich Tschechisch liebe, aber ich mag mit ihr lieblosen. Ich habe in der tschechischen Armee gedient, ohne an das Blaue Buch (=Freistellung) zu denken. Ich mache mir Sorgen um die Zukunft der Tschechischen Republik, wenn du möchtest, über die Zukunft meiner und auch deiner Heimat.

Welcher Meinung bist du, soll in Liberec ein neues Schwimmbad gebaut werden oder soll nur das jetzige rekonstruiert werden?

Wir müssen das jetzige rekonstruieren, wir werden es nicht abreißen. Wenn jemand in Liberec ein neues bauen wird, dann wird er meinen Respekt haben.

Hast du ein Motto?

Spaß muss sein, auch wenn wir kein Geld für Brot haben.

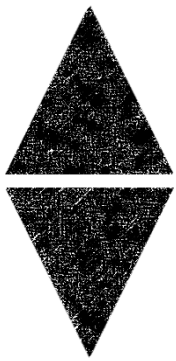
Ist für dich irgendeine historische Persönlichkeit dein Vorbild? Wenn die Antwort ja ist, warum?

Vorbild ist für mich ein starkes Wort, aber eine große Inspiration ist für mich schon seit langer Zeit und immer noch Václav Havel. Seine Stücke sind die Vorbilder unseres Lebens. Sein Wertesystem ist selten universal und gleichzeitig sehr praktisch für die alltägliche Anwendung. Sein politisches Engagement war wirklich authentisch und über den ganzen salbungsvollen Respekt für ihn, immer zu wenig verstanden.

Würdest du zum Schluss gerne etwas zu unseren Lesern sagen?

Jedem macht das Spaß, was er versteht. Also, wenn wir mehrere Sachen verstehen, dann machen sie noch mehr Spaß. Bevor wir etwas gut verstehen, tut die Sache immer weh. Verlieren wir dann keine Zeit mit dem Kampf und der passiven Resistenz, lustigen Unterricht zu haben, es ist besser, irgendwelchen Unterricht zu haben als keinen. Und wenn ihr auf der Welt etwas bewegen möchtet, erinnert euch an Archimedes. Er hat es auch nicht ohne einen festen Punkt geschafft.

Klára Kopytková (kvinta)

PŘEMÝŠLÍME WIR ÜBERLEGEN

NÁZOR

Po světě chodí různé spektrum lidí. Vzdělaní, méně vzdělaní, bohatí, chudí, moudří i ti, kterým moudrost nebyla dána ve velkém. Všichni jsme rozdílní, ale přesto máme něco společného. Něco, co nikomu nemůžeme vzít, ale můžeme to ovlivňovat – možnost utvořit si svůj vlastní názor. Názory vznikají postupem času. Člověk začíná poznávat svět, dospívá, rozvíjí se, porovnává se s okolím a sbírá zkušenosti. Nejenom to však může ovlivnit jeho názory.

Myslím, že podstatnou roli v utváření vlastních názorů člověka hraje prostředí, do kterého se člověk narodí a ve kterém později i vyrůstá. Základem a oporou by nám měla být rodina, která by nám měla poskytovat jakési názorové ukotvení, zvláště během dospívání, kdy to může mít vliv na naše pozdější rozhodnutí. Měla by pro nás tvořit něco jako kořeny stromu, když se zrovna zmítáme ve větru názorů druhých a občas prostě nevíme, co je správně a co ne. Bohužel i to se vždy nemusí povést. Někdy se prostě stane, že ukotvení není dostatečné, kořeny stromu jsou vyvráceny a vy nemáte jasno v názorových hodnotách. Ovšem to je něco, co si nemůžeme vybrat, stejně jako vlohy, které mohou mít vliv na naši psychiku a vnímání světa. Stejně tak to, že vlivem okolností potkáváme různé lidi, kteří s našimi názory mohou zahýbat.

Vlastní pohled na věc si utváříme díky životním zkušenostem. Tudiž, když se potkáme s nějakou situací, která nás nutí si zkušenost znovu vybavit, můžeme si utvořit vlastní názor. Existuje široké spektrum názorů. Názory, se kterými souhlasit můžeme, ale i ty, se kterými nikoli. V tom druhém případě nás to může

velmi iritovat, a to proto, že s našimi zvyklostmi a (morálními) hodnotami žádný průnik není. Potom můžeme být naštvaní. A pokud je názor velmi v rozporu s našimi hodnotami, pak jsme hodně naštvaní a máme potřebu, aby náš názor zazněl.

Má ale cenu svůj názor dál prosazovat? Není to jedno? Neměli bychom to raději nechat plavat? Myslím, že pokud už máme tak pevný názor, má smysl se ozvat, zejména když víme, že je ten opoziční názor nesprávný a zlý. Protože nikdo nechceme zlo ve svém okolí, nebo ano? Jde jen o to nebýt líný a postavit se tomu, s čím nesouhlasíme. Nebát se a odlišit se od většiny, která se bojí jít proti proudu, aby se na ni ostatní nedívali skrz prsty. Samozřejmě ne všichni se s daným problémem ztotožňují nebo ho berou za svůj. Ale když jde o něco, co se kříží se všemi našimi přesvědčeními na základě žebříčku hodnot, které jdou z nás a jsou naší součástí, měli bychom se ozvat a nebát se trochu odlišit od většiny, která si tiše šlape po své pěšince.

Každý má právo mít svůj názor. Ať už je bohatý, chudý, moudrý nebo nemoudrý. Někomu je všechno jedno, někdo nad tím ale má potřebu přemýšlet. Pojďme nebýt lhostejní ke svému okolí a nebojme se si věci brát za své, abychom si vlastní pohled na svět mohli utvořit. Nejde o to mít za každou cenu nějaký názor, ale reagovat alespoň na to, co se nás (do)týká. Nebuďme jako tiché myši, společností to na temperamentu nepřidá. A i přes to, že jsme všichni rozdílní, narodili jsme se do různých podmínek a máme jiné vlohy, názor je to, co každý můžeme mít a co nám nikdo nevezme.

Klára Kopytková (kvinta)

JEDEME NA MAXIMUM?

Jde o dva hodně konzervativní tábory odlišující se nejen věkem. Jde vztah mezi profesory se svými zaběhlými postupy a studenty se svým věčným přístupem „ráno je moudřejší večera“ změnit, nebo je pro obě strany výhodnější pokračovat v nastoleném trendu?

Nechybí nám respekt?

Řeč není v žádném případě o základních školách, protože učitel na „základce“ je první autorita po rodičích, se kterou se dítě setkává. Je tedy přirozené, že k němu chová velký respekt a svým způsobem k němu vzhlíží.

Profesoři na středních školách mají ale zcela odlišný úkol, a to dostat do studentů co nejvíce informací, které mohou později využít. Zároveň ale nastává problém s dospívajícími studenty, neboť ti si začínají tvořit svůj vlastní a nevyvratitelný názor na daný předmět a metody vyučujícího. Profesor si tedy musí v první řadě sjednat respekt mezi studenty a zároveň se ze svého neoblíbeného předmětu pokusit udělat předmět oblíbený. Mnohdy je to velmi náročný úkol, ale v případě úspěchu na tom mohou obě strany hodně získat.

Co se studentů týče, ti mohou vyučujícímu pomoci s učením hlavně tím, že budou aktivní na jeho hodinách a zkusí se do hodin zapojit. Pravdou koneckonců zůstává, že profesori jsou ve školách pro studenty.

Řetězové reakce nemusí platit jen v chemii

Mnohdy jde prakticky o maličkosti, ale ve výsledku výrazně ovlivňují výsledek práce jak profesorů, tak studentů.

Představte si první vyučovací pondělní hodinu. Do třídy dorazí otrávený profesor, na půl úst prohodí „dobrý den“ a na jeden nádech začne monotónním hlasem odříkávat další bod ze své tříasedmdesátislajdové prezentace.

Naopak někteří profesori přijdou s úsměvem do třídy, hodinu zahájí vtípem, nezřídka na vlastní účet, a pak svými slovy začnou vyprávět. Lepší?

Teď si představte, že jste průměrný sedmnáctiletý student sedící při pondělním zataženém ránu v zadní lavici. Jaký projev vás zaujme víc? A po jakých prvních pěti minutách se vám začnou klížit oči?

Ale samotný fakt, že profesor sem tam prohodí nějaký vtíp sám o sobě, nestačí. Když ale profesor ukáže živý zájem o daný předmět a přihodí nějaká zajímavá fakta třeba i mimo hlavní téma, studenti se začnou zapojovat víc. To dává při hodinách vyučujícímu mnohem více prostoru na výklad a na případné další aktivity, které celý předmět mohou dělat ještě zajímavějším.

Studenti naopak musí skousnout chvíle, kdy je téma tolik bavit nebude, a zapojit se, když se bude probírat téma vyžadující aktivitu studentů. Nelze docílit situace, kdy bude probírané učivo bavit všech třicet lidí ve třídě. Ale za předpokladu, že profesor dokáže předmět studentům přiblížit, počet aktivních studentů na hodinách se zvýší.

Jsou domácí úkoly nezbytné?

Často velmi dlouhé, náročné a otravné, nebo jako velmi užitečná pomůcka k právě probíranému učivu? Dva možné pohledy na domácí úkoly. Jsou stále nutné, nebo jejich čas již pominul?

Idea domácích úkolů není vůbec špatná. Problémem je, že studentovou jedinou motivací (v případě, že nevyužívá domácí cvičení pro zopakování učiva) je riskování špatné známky z daného předmětu v případě, že jej nevypracuje. Protože co jiného může profesor za nesplněný úkol udělit jiného? V takovém případě je nejjednodušší řešení opsat úkol na jedné z těch nudnějších ranních hodin.

Jde tedy udělat něco pro zpopularizování domácích úkolů? Minimálně je mohou učitelé udělat zajímavějšími, takže místo opisování funkce a stavby krunýře mořských želv budou studenti zjišťovat název karety s nejvýraznějším zbarvením. Co se záporných znamének, oblíbených u některých profesorů, týče, možná by stálo za pokus zavést za dobře odvedenou práci i znaménka plusová. Možná by se poté motivace děláním domácích úkolů o něco zvedla...

Fantazii se meze nekladou

Zpět ale k původní otázce. Nabízí se profesorům příležitost vyučovat záživněji? A dávají studenti do hodin všechno?

Aktivita jak profesorů, tak studentů byla již zmíněna. Co je však možná ještě důležitější, je kreativita učitelů a chuť studentů dělat něco záživnějšího než doposud. Při vzájemné shodě se dá vytvořit prostředí, ve kterém se bude profesorům učit dobře a studenti se dozví vše potřebné nebo i něco navíc.

Měl tedy Jan Amos Komenský pravdu ve svém tvrzení, že škola se dá dělat hrou? Hry mohou vždy sloužit jako dobrá pomůcka pro zopakování učiva,

ale nikdy nebudou a ani nemohou hrát hlavní roli při výuce. Člověk se bez vlastní píle a úsilí nic nenaučí. Ale i ze začátku sebevíc otravné věci, jako pro některé hodina matematiky, nakonec nemusejí být ve výsledku jen nutným zlem. Se základní myšlenkou jde velmi dobře pracovat. Stačí jen nápad, trocha kreativity a chuť obou stran. Ani fyzika s biologií nemusejí být s kreativním profesorem a naslouchajícími studenty jen o odříkávání a opisování.

Snad se tedy škola nikdy nestane místem dávajícím lidem bez fantazie práci a znuřeným líným studentům lavici, kam budou moct v přítmí složit hlavu.

Tomáš Felkl (3. N)

GEBEN WIR ALLE UNSER MAXIMUM?

Es geht um zwei sehr konservative Gruppen, die sich nicht nur im Alter unterscheiden. Könnte man die Beziehung zwischen Lehrern mit ihren eigenen Verfahren und Schülern mit ihrer ewigen Einstellung „Guter Rat kommt über Nacht“ verändern oder ist es für beide Seiten vorteilhafter, den eingeführten Trend fortzusetzen?

Fehlt uns der Respekt?

Man spricht auf keinen Fall über Grundschulen, weil die Pädagogen an Grundschulen die erste Autorität nach den Eltern sind, auf die die Kinder treffen. Dafür ist es natürlich, dass die Lehrer den Respekt des Kindes haben und es in gewisser Weise in Verehrung zu dem Lehrer aufsieht. Aber Lehrer an den Mittelschulen haben eine ganz andere Aufgabe, nämlich, ihren Schülern möglichst viele Informationen zu geben, die sie später nutzen können. Gleichzeitig gibt es ein Problem mit jugendlichen Schülern, weil sie beginnen, ihre eigene und unumkehrbare Meinung über das Thema und die Methoden des Lehrers zu entwickeln. Das heißt, dass Lehrer zunächst den Respekt haben und gleichzeitig versuchen müssen, ihr ungeliebtes Fach populär zu machen. Oft ist es eine sehr anspruchsvolle Aufgabe, aber wenn sie erfolgreich sind, können beide Seiten viel bekommen. Was die Schüler betrifft, sie können den Lehrern helfen, vor allem damit, dass sie lernen werden, dass sie aktiv in den Stunden werden und dass sie versuchen am Unterricht teilzunehmen. Übrigens ist es die Wahrheit, dass Lehrer in Schulen für die Schüler da sind.

Kettenreaktionen müssen nicht nur in Chemie gelten.

Oft geht es praktisch um Kleinigkeiten, die aber das Ergebnis der Arbeit von Lehrern und Schülern maßgeblich beeinflussen. Stellen Sie sich die erste Stunde am Montag vor. Ein schlecht gelaunter Lehrer kommt in den Klassenraum, wirft ein „Guten Tag“ in den Raum und einen Atemzug später beginnt er mit monotoner Stimme seine dreiunddreißigseitige Präsentation vorzutragen. Im Gegenteil: Manche Lehrer kommen mit einem Lächeln in die Klasse, eine Stunde eröffnen sie oft mit einem Witz auf eigene Rechnung, und dann beginnen sie ihr Thema zu erzählen. Besser? Jetzt stellen Sie sich vor, dass Sie ein normaler siebzehnjähriger Schüler oder eine normale siebzehnjährige Schülerin sind, die montagsmorgens in der hintersten Bank sitzen.

Welche von diese zwei Begrüßungen wird Sie mehr beeindruckt? Und in welcher Stunde beginnen Ihre Augen sich zu schließen? Doch nur die Tatsache, dass der Professor ab und zu einen Witz macht, reicht nicht aus. Aber wenn ein Professor ein reges Interesse an dem Thema zeigt und auch außerhalb des Hauptthemas einige interessante Fakten nennt, beginnen die Schüler sich mehr zu engagieren. Das gibt dem Lehrer im

Unterricht mehr Zeit für die Erklärung der Aufgaben und der anderen Aktivitäten, die das Fach noch interessanter machen können. Im Gegenteil, die Schüler müssen den Moment, in dem das Thema langweilig ist, bewältigen und sie müssen sich beteiligen, wenn es das Thema benötigt. Es ist unmöglich, eine Situation zu erreichen, in der das Thema alle dreißig Menschen im Unterricht unterhalten wird. Aber wenn der Lehrer das Thema den Schülern nahebringen kann, wird die Zahl der aktiven Schüler im Unterricht steigen.

Sind die Hausaufgaben wirklich notwendig?

Oft sehr lang, schwierig und lästig oder sehr nützliches Hilfsmittel für den aktuellen Lehrplan? Zwei mögliche Ansichten über Hausaufgaben. Sind sie noch notwendig oder ist ihre Zeit vorüber? Die Idee der Hausaufgaben ist überhaupt nicht schlecht, das Problem ist, dass die einzige Motivation des Schülers (wenn er die Übungen nicht zur Wiederholung des Lehrstoffs macht) das Risiko der schlechten Noten in dem Fach ist, denn etwas anderes kann der Lehrer für eine nicht erfüllte Aufgabe nicht erteilen. In diesem Fall ist die einfachste Lösung, die Aufgabe in einer langweiligen Morgenstunde abzuschreiben. Kann man etwas für die Popularität der Hausaufgaben tun? Zumindest können die Lehrer die Hausaufgaben interessanter machen, so dass die Schüler, anstatt die Funktion und den Bau der Meeresschildkrötenschale zu kopieren, den Namen oder die Färbung der größten Schildkröte suchen werden. Manche Lehrer könnten versuchen, anstatt nur negativer Zeichen auch positive Zeichen für eine gute Arbeit zu geben. Vielleicht wäre die Motivation für Hausaufgaben dann ein bisschen größer ...

Fantasie hat keine Grenze

Zurück zur ursprünglichen Frage. Haben die Professoren die Möglichkeit, den Unterricht interessanter zu machen? Und geben die Schüler im Unterricht alles, was sie können?

Die Aktivität der Lehrer und der Schüler wurde bereits erwähnt, was aber noch wichtiger ist, ist die Kreativität der Lehrer und die Lust der Schüler etwas begeistert zu tun.

Wenn sie zur Einigung kommen, dann entsteht der Raum, in dem die Lehrer gern lehren und die Schüler alles wissen, was sie brauchen und vielleicht etwas mehr.

Hatte Jan Amos Komenský Recht, dass die Schule ein Spiel sein kann?

Spiele können immer wie ein Hilfsmittel bei der Wiederholung dienen, aber sie werden nicht und sie können nicht die Hauptsache im Unterricht sein.

Man lernt ohne eigenen Fleiß und Mühe nichts.

Aber am Beginn müssen die unerträglichen Dinge, wie z. B. für manche der Matheunterricht, als Ergebnis nicht nur ein notwendiges Übel sein. Mit der Grundidee kann man sehr gut arbeiten. Wir brauchen nur die Idee, müssen ein bisschen Kreativität haben und die Lust auf beiden Seiten. Kein Physik- oder Biologieunterricht muss mit einem kreativen Lehrer und zuhörenden Schülern nur über langweilige Vorträge und Abschreiben ablaufen.

Hoffentlich wird unsere Schule nie nur ein Platz, der den Menschen ohne Fantasie einfach Arbeit oder den gelangweilten, faulen Schülern eine Bank zum Schlafen gibt.

Tomáš Felkl (3. N)

TEDEN ZE TŘÍ SYNŮ BOLESLAVA I., KNÍZE JAROMÍR, NEMĚL V ŽIVOTĚ ŠTĚSTÍ. BYL SVÝM BRATREM OLDŘICHEM OSLEPEN A UYKASTROVÁN. BOHUŽEL ŠTĚSTÍ NEMĚL ANI PŘI SVÉ SMRTI. TAK ZAZNAMENAL KOSMÁS, „KOCHAN POSLAL SVÉHO KATA, A KDYŽ ONEN SLEPEC SEDĚL NA ZÁCHODĚ V HODINĚ NOČNÍ, UYPRAZDŇOVAL BŘICH, PROKLÁL HO OSTRÝM OŠTĚPEM ZE ZADU AŽ DO ÚTROB BŘIŠNÍCH“.

TEHDEJŠÍ LOGIKU BYSTE ALE NEPOCHOPILI. NO ŘEKŇETE, PROČ SE TEN VRAH SCHOVÁVAL DO LATRÍNY, KDYŽ HO SLEPÝ JAROMÍR STEJNĚ NEVIDĚL?

(NEJMĚNOVANÝ STUDENT)

DLAŽDIČKÁŘSTVÍ A PROSTITUCE

Lucie Loumová (2. N)

Omítka černá a tlusté stěny
Mohutný barák, kvalitně zděný
Pokoje nevědí – je noc či den?
Odtud se nehledí dovnitř a ven.

Odtud se hledí jen do hlubin, do dna
Neboť ta budova už nemá okna
Měla je, přesto fakt nebyla vhod
Celé to obíhá zničený plot
Obrovské dveře, klika též velká
Namísto sklení jsou zrcadélka

Zaklepu na dřevo poněkud jemně
A na mé kůži – i celkově ve mně

Začnou se slučovat cestičky – pot
A když slyším kroky, sestoupím schod

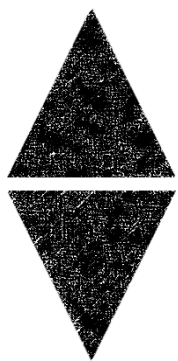
Nemám kam utéct, jsem hluboko v lese
A náhle to stavení otevře se
Vystoupí dáma – fakt není nesmělá
To, jak tam pracuje, slečna by neměla

Udělala jich více než tisíce
Ona v tom domě vyrábí dlaždice

„Chceš navštívit dům bez oken?
Pojď dovnitř. A už nikdy ven.“

HOKI HODY
MINIMÁLNĚ JEDNOU TÝDNĚ V
ŠALDOVĚ KUCHYNI!
HOKI FILET TO JE TRESKA,
KAŽDÉHO TU VŽDYCKY ZTRESTÁ!
www.gfxs.cz
www.strava.cz
PŘIJĎTE ZKUSIT ŠTĚSTÍ!

ANKETA

MEINUNGSUMFRAGE

JAKÝ BY PODLE VÁS MĚL BÝT OPTIMÁLNÍ UČITEL/UČITELKA, KTERÝ BY VÁS NEJVÍCE NAUČIL?

ODPOVĚDI STUDENTŮ

Můj optimální učitel by měl vědět, co učí, dokázat odpovědět na dotazy a vysvětlit látku.

student primy

Optimální učitel asi jako úplně neexistuje, ale asi by měl být svým způsobem přísnější i hodnější, tím způsobem, že to nebude tak, že bude dávat testy každou hodinu nebo testy z nehlášených věcí.

student 3. N

Podle mě neexistuje nic jako optimální učitel. Takže nemůžu definovat, jaký by mohl být. Pro mě jsou nejlepší učitelé kamarádi, většinou teda starší, který mě jakoby učej ty věci, který mě bavěj, formou jakoby neformální.

student oktávy

ODPOVĚDI UČITELŮ

Neexistuje. Cíl učitele není, aby co nejvíc naučil, ale aby dokázal žáky nadchnout pro ten předmět, ne je naučit. Naučit se může každý sám nad encyklopedií a nepotřebuje učitele.

prof. Pěnička, učí celkem 19 let pouze na GFXŠ

Optimální učitel? To není jednoduchá otázka, nicméně optimální učitel je učitel, který má rád děti, jako první věc, velmi důležitá. Umí předat to, co sám dovede, tak umí to předat těm dětem. Je vstřícný a má trošku nadhled. Takže je odborník, ale má nadhled. Kantor by měl předat nadšení, protože podle mého se vztah k předmětu z velké míry dělá přes vztah k učiteli. Optimálně by to mělo být takhle.

prof. Vaňková, učí celkem 37 let, na GFXŠ již 26 let

No... Učitel by měl určitě zbožňovat nebo měl by mít rád ten předmět, měl by mu rozumět, asi by měl mít dobrý vztah s lidmi, hlavně teda vztah s mladými lidmi, jinak si myslím, že to dělat nelze. To jsou asi nějaké řekněme předpoklady pro tu práci, pro to povolání. Přišel bych ještě na řadu dalších věcí, ale to bych se musel dobře rozmyslet. Takže tyhle tři věci. Mít dobrý vztah s lidmi, nebát se jich a ovládat předmět a mít ho rád. To si myslím, že postačí.

prof. Hloušek, učí celkem dva roky, pouze na GFXŠ

Marie Malinovská a Klára Kopytková (kvinta)

WIE SOLL NACH DEINER MEINUNG DER OPTIMALE LEHRER/ DIE OPTIMALE LEHRERIN AUSSEHEN, DAMIT ER/SIE SO VIEL WIE MÖGLICH LEHREN KANN?

ANTWORTEN VON SCHÜLERN

Mein optimaler Lehrer soll wissen, was er lehrt, die Fragen beantworten und alle Sachen erklären.

Schüler aus der prima

Das ist eine schwierige Frage... Ein ganz optimaler Lehrer ist wahrscheinlich niemand. Er soll aber auf seine eigene Weise streng und auch nett sein. Er soll uns nicht in jeder Unterrichtsstunde Tests schreiben lassen und keine Tests, die unangekündigt sind und von denen er uns nichts gesagt hat. Das ist fast alles.

Schüler aus der 3N

Das ist eine sehr schwierige Frage. Ich denke, dass es keinen optimalen Lehrer gibt. Ich kann nicht definieren, wie er sein soll. Für mich sind die besten Lehrer Freunde, meistens älter, die mich die Sachen, die mir Spaß machen, auf informelle Art lehren.

Schüler aus der Oktava

ANTWORTEN VON LEHRERN

Den gibt es nicht. Das Ziel des Lehrers ist nicht, dass er so viel, wie es möglich ist, unterrichtet, aber das Ziel ist, dass sein Fach den Schüler Spaß macht. Lernen können wir alle alleine mit einer Enzyklopädie und dazu brauchen wir keinen Lehrer.

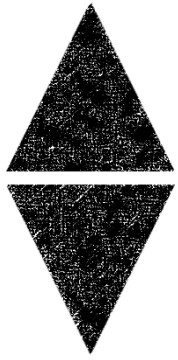
Herr Pěnička, er unterrichtet 19 Jahren am GFXŠ

Ein optimaler Lehrer? Diese Frage ist nicht einfach, nichtsdestoweniger soll er die Kinder mögen. Das ist die erste sehr wichtige Sache. Er kann den Kindern das weitergeben, was er selbst kennt. Er ist entgegenkommend und hat ein bisschen die Übersicht. Also ist er ein Sachverständiger, aber er hat die Übersicht. Der Lehrer soll die Begeisterung weitergeben, weil ich der Meinung bin, dass sich die Beziehung zu einem Fach weitgehend durch den Lehrer entwickelt. Optimalerweise sollte es so aussehen.

Frau Vaňková, sie unterrichtet insgesamt 37 Jahre und davon schon 26 Jahre am GFXŠ

Also... Der Lehrer soll das Fach verehren oder zumindest mögen. Er soll es gut verstehen. Wahrscheinlich soll er auch ein gutes Verhältnis zu Menschen haben, hauptsächlich zu jungen Menschen, ansonsten denke ich, ist es unmöglich, als Lehrer zu arbeiten. Dies sind einige Voraussetzungen für diese Arbeit. Ich denke noch an viele andere Sachen, aber die müsste ich sehr gut bedenken. Also nur diese drei Dinge: Ein gutes Verhältnis zu Menschen haben, keine Angst vor ihnen haben, das Fach kennen und das Fach mögen. Das, denke ich, genügt.

Herr Hloušek, er unterrichtet erst zwei Jahre am GFXŠ

ROZHOVOR

INTERVIEW

Kai Hermanns je šestnáctiletý student z našeho spřáteleného Pius-gymnázia v Aachen. Letos měl možnost se společně se svými spolužáky a s českými studenty z našeho gymnázia zúčastnit výměnného pobytu v rámci již dlouholeté spolupráce našich škol. Ve svém volném čase se rád věnuje svým přátelům, atletice anebo se také zajímá o politiku.

Rádi bychom vám tímto rozhovorem přiblížili názory jednoho z našich vrstevníků z jiné země. Třeba vám přinese trochu jiný (německý) pohled na svět.

„VĚŘÍM, ŽE NAŠE GENERACE DOKÁŽE SAMU SEBE I SPOUSTU OSTATNÍCH VĚCÍ TADY NA ZEMI ZLEPŠIT, I PŘESTO, ŽE SE O POLITIKU ZAJÍMÁ STÁLE MÉNĚ MLADÝCH LIDÍ.“

Kaii, pověz nám prosím pro začátek, jak by ses popsal?

Řekl bych, že jsem veselý pozitivní mladý člověk, který se rád věnuje lehké atletice a krom toho se ještě zajímá o politiku a techniku.

Vzhledem k tomu, že se sám velmi zajímáš o politiku, myslíš si, že je důležité, aby se o ni zajímali i ostatní mladí lidé?

Ano, pokládám za velice důležité, aby se mladí lidé již v našem věku o politiku zajímali. Jelikož budoucnost, o které politici rozhodují, je hlavně naše. Oni si bohužel

ale často neuvědomují, že s následky jejich rozhodnutí budeme muset dále žít. Z tohoto důvodu mi přijde škoda, že se z naší generace o toto téma nezajímá více lidí, minimálně v Německu tomu tak je.

Z jakého důvodu se o ni zajímáš ty? Chtěl bys ty sám v politice něco konkrétního změnit, popřípadě co bys chtěl změnit?

Jak jsem již zmínil, zajímám se o politiku, protože politici rozhodují o budoucnosti, ve které budeme žít. A ano, určitě se najde pár věcí, které bych rád změnil. Ta nejdůležitější z nich je aktuálně klimatická politika. Kdybych tedy mohl změnit zákony, odstoupil bych, jak

nejrychleji by to jen šlo, od používání uhelné energie a pozměnil bych zákony týkající se ochrany životního prostředí a klimatu, aby Německo v této oblasti bylo na úrovni. Všechna ostatní politika nám totiž může být ukradená, když nebudeme dále žít na Zemi ve vhodných podmínkách.

Myslíš, že tebou navrhované změny budou v budoucnosti zváženy?

Ano, věřím tomu, že některé mé návrhy budou v budoucnu zrealizovány. Zejména proto, že strany jako Zelení, kteří bojují za ochranu klimatu, jsou stále silnější. Ale stále si myslím, že změny budou muset přijít mnohem rychleji než za pár let.

Umíš si představit, že by ses jednou stal politikem?

Ne, sice se o politiku velmi zajímám, ale nemyslím si, že můj každodenní život by mohla tvořit jen politika. I přes to bych si ale asi dokázal představit, že bych se vedle své profese dobrovolně angažoval v politice a tím hájil své zájmy.

Věříš, že dokáže naše generace něco změnit k lepšímu?

Ano, věřím, že naše generace dokáže sama sebe i spoustu ostatních věcí tady na Zemi zlepšit, i přesto, že se o politiku zajímá stále méně mladých lidí. Díky akcím, jako například Fridays For Future, jsem plný naděje, že naše mladá generace změní alepší věci, které jsou teď nastaveny špatně.

Existuje podle tebe nějaké téma, o kterém se mluví nedostatečně nebo taky absolutně vůbec? Pokud ano, jaké?

Ano, takových témat, o kterých se málo mluví, je jistě spousta. Kromě ochrany klimatu se jedná o otázky, jako je rovnost všech lidí. Věřím ale, že jakožto mladá generace můžeme tato témata znovu otevřít a provést změny.

V rámci výměnného pobytu jste se tématem „Životní prostředí a zdroje (udržitelnost)“ zabývali. Vnímáš účast na tomto projektu jako výhodu? Myslíš si, že je o tomto tématu dostatečně informována veřejnost?

Já osobně jsem velmi rád, že v tomto projektu toto téma zaznělo a že jsem se toho mohl účastnit. Zejména proto,

že se s tímto tématem v běžném životě nedostanete do styku. O tom, že je veřejnost o udržitelnosti dobře informována, pochybuji, protože jinde než ve škole se o ní jen tak nedoslechnete. Jsme však na dobré cestě, protože se stále více lidí o téma udržitelnosti zajímá. Dle mého názoru by i přesto pro informování všech lidí mělo být učiněno více.

Máš pocit, že tohle téma mělo na účastníky výměny hlubší dopad?

Zde nejspíš nedokážu odpovědět za všechny stejně. Určitě je tu spousta studentů, kteří si z projektů odnesli hodně, ale jsou také studenti, kterým byly školní projekty ukradené. Na ty jistě projekt žádný hlubší dopad neměl.

Navštívil jsi již před výměnným pobytem Česko?

Ne, před výměnou jsem v Česku ještě nebyl.

Měl jsi tedy před tím, než jsi přijel do Liberce, nějaké předsudky vůči Čechům?

Neměl jsem žádné předsudky vůči českým spolužákům ani hostitelským rodinám. Zastávám názor, že byste neměli mít předsudky proti lidem, které neznáte.

Jak bys po návštěvě ČR srovnal své vrstevníky v Německu s těmi odsud? Překvapilo tě něco?

To je pro mě velice těžké srovnat, jelikož já osobně nevidím žádné velké rozdíly mezi Čechy a Němci. Asi největší rozdíl, který jsem postřehl, byl samozřejmě jazyk a kultura, ačkoliv kultura mezi mladými lidmi si je podobná. Naopak. Mě tyto velké podobnosti překvapily. Myslel jsem si, že mezi námi budou mnohem větší rozdíly.

Nakonec bych ti ještě ráda položila otázku k tématu tohoto vydání „Co Čech, to vlastenec“. Zajímalo by mě, jestli si ty osobně myslíš, že jsou Češi vlastenci, kteří jsou hrdí na svůj původ, a jestli ty sám jsi hrdý na to, že pocházíš z Německa?

Myslím, že Češi jsou vlastenci a že jsou hrdí na Českou republiku, na svou kulturu, na své hospodářství a na své sporty. Já osobně jsem na Německo velmi pyšný. A také na svůj původ právě odtud. Ale především jsem velmi hrdý na to, že mohu žít v Evropské unii.

Velmi děkuji Kaiovi za rozhovor a doufám, že vám přinesl nový, odlišný pohled na různé věci. Přeji si a přeji nám všem, abychom se stali generací s názorem, která dokáže něco změnit.

Barbora Elisová (3. N)

Kai Hermanns ist ein sechzehnjähriger Schüler des Aachener Pius-Gymnasiums. Dieses Jahr hatte er die Gelegenheit, mit den tschechischen Schülern aus unserem Gymnasium an einem Austausch teilzunehmen. In seiner Freizeit trifft er gern seine Freunde, macht Leichtathletik und interessiert sich zum Beispiel für Politik.

„ICH GLAUBE, DASS UNSERE GENERATION SICH UND VIELE DINGE IN DER WELT ZUM BESSEREN VERÄNDERN KANN, OBWOHL ES IMMER WENIGER AN POLITIK INTERESSIERTE JUNGE MENSCHEN GIBT.“

Kai, sag uns am Anfang bitte, wie würdest du dich selber beschreiben?

Ich würde mich selber als einen sehr fröhlichen und positiven Jungen beschreiben, der gerne Leichtathletik macht und sich außerdem für Politik und Technik interessiert.

Wenn du dich für Politik interessierst, hältst du es auch für wichtig, dass andere junge Menschen sich für Politik interessieren?

Ja, ich halte es für sehr wichtig, dass sich junge Menschen in unserem Alter für Politik interessieren. Denn es ist unsere Zukunft, über die die Politiker entscheiden, da die meisten die Konsequenzen ihrer Entscheidungen nicht mehr miterleben. Und aus diesem Grund finde ich es schade, dass sich in unserer Generation nicht so viele für dieses Thema interessieren, jedenfalls in Deutschland.

Warum interessierst du dich für Politik? Möchtest du etwas Konkretes ändern, wenn ja was? Ich interessiere mich für Politik, weil die Politik über die Zukunft entscheidet, in der wir leben werden. Ja, es gibt ein paar Dinge, die ich gerne ändern würde, aber das Wichtigste im Moment ist für mich die Klimapolitik. Deswegen würde ich, wenn ich Gesetze ändern könnte, so schnell wie es möglich ist aus der Kohleenergie aussteigen und durch Gesetze den Umwelt-/Klimaschutz so verbessern, dass Deutschland die Klimaziele erreicht, da jede andere Politik egal ist, wenn wir nicht mehr gut auf der Erde leben können.

Glaubst du das deine Änderungsvorschläge in der Zukunft berücksichtigt werden? Ja, ich glaube, dass einige meiner Vorschläge in der Zukunft umgesetzt werden. Vor allem da Parteien wie Die Grünen, die immer stärker werden, sich für den Klimaschutz einsetzen. Aber trotzdem bin ich der Meinung, dass die Veränderungen viel schneller kommen müssten und nicht erst in einigen Jahren.

Kannst du dir vorstellen, in deinem späteren Leben als Politiker zu arbeiten?

Nein, ich interessiere mich zwar sehr für Politik aber ich glaube nicht, dass der Alltag eines Politikers wirklich meins ist. Ich könnte mir aber durchaus vorstellen, neben meinem Beruf ehrenamtlich in der Politik zu arbeiten und so meine Interessen zu vertreten.

Glaubst du, dass unsere Generation etwas zum Besserem verändern kann?

Ja, ich glaube, dass unsere Generation sich und viele Dinge in der Welt zum Besseren verändern kann, obwohl es immer weniger an Politik interessierte junge Menschen gibt. Wegen Aktionen wie zum Beispiel Fridays For Future bin ich voller Hoffnung, dass wir als junge Generation etwas bewirken und Dinge, die falsch laufen, verbessern können.

Gibt es ein Wichtiges Thema über das zu wenig oder sogar gar nicht gesprochen wird? Wenn ja, welches ist es?

Ja, es gibt sehr viele Themen, die viel zu wenig angesprochen werden. Abgesehen vom Klimaschutz

sind die Themen zum Beispiel Gleichstellung aller Menschen. Aber ich glaube auch hier, dass wir als junge Generation etwas verändern können, indem wir diese Themen ansprechen und so Veränderungen bewirken.

Im Rahmen des Schüleraustauschs habt ihr euch mit dem Thema „Umwelt und Ressourcen (Nachhaltigkeit)“ beschäftigt. War die Teilnahme an diesem Projekt von Vorteil? Denkst du, dass die Öffentlichkeit über dieses Thema ausreichend informiert ist?

Ich fand die Teilnahme an diesen Projekten mit diesem Thema sehr gut, vor allem da man sonst nicht so stark mit diesem Thema in Kontakt kommt. Ich glaube nicht, dass die Allgemeinheit genügend über das Thema Nachhaltigkeit informiert ist, da man nicht so oft etwas von diesem Thema hört, außer in der Schule. Wir sind zwar auf einem guten Weg, dass immer mehr Personen sich Gedanken über Nachhaltigkeit machen, aber es sollte aus meiner Sicht noch mehr dafür getan werden, um alle Menschen zu informieren.

Hast du das Gefühl, dass dies tiefere Auswirkungen auf die Teilnehmer am Austausch hat?

Das kann man nicht einheitlich sagen. Es gibt Schüler, die aus den Projekten viel mitgenommen haben, und es gibt Schüler, denen die Projekte egal waren, die bestimmt keine tieferen Auswirkungen auf sie haben.

Warst du vor dem Austausch schon einmal in Böhmen?

Nein, ich war vorher noch nie in Tschechien.

Hattest du, bevor du nach Liberec kamst, Vorurteile gegenüber Tschechen?

Ich danke Kai sehr für unser Interview und hoffe, dass er euch eine andere, neue Ansicht geben konnte. Ich spreche bestimmt für die gesamte Redaktion, wenn ich mir wünsche, dass ihr die Generation seid, die etwas ändern kann durch ihre Meinung.

Ich hatte keine Vorurteile gegenüber den tschechischen Mitschülern ebenso wenig wie vor den Gastfamilien. Man sollte keine Vorurteile gegenüber Menschen haben, die man noch gar nicht kennt, jedenfalls ist das meine Ansicht.

Wie würdest du nach dem Besuch deine Altersgenossen in Deutschland mit denen in der Tschechischen Republik vergleichen? Gibt es etwas, das dich überrascht hat?

Mir fällt es sehr schwer, uns zu vergleichen, da ich persönlich keine großen Unterschiede sehe, zwischen Tschechen und Deutschen. Den größten Unterschied, den ich festgestellt habe, sind die Sprache und die Kultur, wobei auch die Kultur bei den jungen Personen ziemlich gleich zu der deutschen ist. Diese großen Ähnlichkeiten haben mich, um ehrlich zu sein, überrascht, da ich dachte, dass es viel größere Unterschiede gäbe.

Schließlich würde ich gerne noch eine Frage zu unserem Zeitungsthema „Ein Tscheche, ein Patriot“ stellen. Mich interessiert, ob du meinst, dass die Tschechen Patrioten sind, die stolz auf sich sind und auch, ob du stolz darauf bist, aus Deutschland zu sein?

Ich denke, dass die Tschechen Patrioten sind und sehr stolz auf die Tschechische Republik und ihre Kultur, Wirtschaft und auf ihren Sport. Ich selber bin zwar stolz auf Deutschland und auch das ich darher komme, aber vor allem bin ich stolz, dass ich in der EU leben darf.

Barbora Elisová (3. N)

Kreativní ekodílničky pro vaše dětičky
Denně 10:00–18:00

Dobrodružná hra EKOParkem za pokladem
Denně 10:00–18:00

Kavárna Pokec v korunách stromů
Denně 10:00–18:00

Dětské oslavy
Oslavy v korunách stromů v EKOParku
objednávejte na:
info@ekoparkliberec.cz

Přírodní učebna a školní výlety
Snížené vstupné pro předem objednané kolektivy na:
info@ekoparkliberec.cz

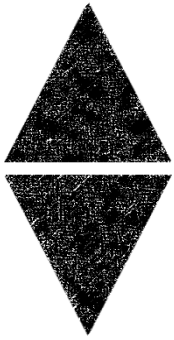
Naučná stezka Čtyři živly pro dětské kolektivy
Denně 10:00–18:00

Pátek 25. 5. 2018 17:00–19:00
Vive la Terre! Ať žije Země!
s Evou Cendors
Pohybová dílna pro děti i rodiče, výuka tance v kruhu a na závěr česko-francouzský koncert Evy Cendors - sanson a vlastní tvorba.

12. 5.–19. 5. 2018
Volný čas offline není nuda
Připojili jsme se ke kampani **Týden rodiny offline 2018**
Podporujeme rodinný život v reálném světě – vědomé a bezpečné užívání nových technologií.

Otevřeno od 4. 5. 2018 denně za příznivého počasí 10:00 – 18:00 hodin.
Najdete nás na cyklostezce vedle FC Slovan Liberec.
Aktuální program a ceník najdete na webu.

RECEPT

REZEPT

KDYŽ SE DO TOHO PUSTILA MAGDALENA

Vážení a milí kuchaři,

Magdalena Dobromila byla velká česká vlastenka, která se věnovala hlavně výchově dívek. Vedla kurzy vaření a domácích prací, dívkám předčítala české knihy. Ve svých čtyřiceti letech napsala známou kuchařku, ze které jsem mimochodem čerpala i já. A protože jsem měla menší obavy, že by vás pečení „obyčejných“ preclíků nemuselo bavit, zkuste se řídit podle původního receptu.

Myslím, že máte všechno, co byste mohli potřebovat, a tak na mně už je jen popřát vám příjemné vaření a dobrou chuť.

OBYČEJNÉ PRECLÍČKY KU KÁVĚ

Dej na mísu 4 žejdlíky pěkné mouky, nech rozehrát čtvrt libry buď nového, nebo přepouštěného másla, vlej do něho velký žejdlík sladké smetany, dej k tomu dvě nebo tři lžice hustých kvasnic, lot tlučeného cukru a zadělej těsto; kdyby bylo řídké, tedy se může přidat mouky; načež dej do těsta s půl citronu rozkrájenou kůru a trochu květu, dobře ho vypracuj, až jde od vařečky, a nech ho skynout; pak ho osol, zase ho dobře vypracuj, dej ho na vál posypaný moukou a dělej z něho preclíčky, klad je na máslem pomazaný papír, pomaž je rozkloktaným vejcem a nech je na plechu v prostředně horké troubě hezky do zlatova upect. Kdo chce, může do těsta dát ještě lot sladkých mandlí a lot cukrovaný pomerančové kůry, je to tím chutnější.

Žejdlík = 0,5 l

Libra česká = 0,5 kg

Lot = 16,06 g

Lída Huznerová (3.N)

ALS MAGDALENA ZU KOCHEN BEGANN

Sehr geehrte Köche,

Magdalena Dobromila war eine große tschechische Patriotin, die sich vor allem der Erziehung der Mädchen widmete. Sie leitete Kochkurse und solche für Hausarbeit, sie las den Mädchen auch tschechische Bücher vor. Im Alter von vierzig Jahren schrieb sie ein bekanntes Kochbuch, aus dem ich übrigens selbst schöpfte. Leider ist das ganze Rezept in einem alten tschechischen Text geschrieben, deshalb wird es nicht den gleichen Wortlaut haben. Ich bin mir sicher, dass dies das Backen nicht ändern wird. Ich denke, Sie haben alles, was Sie brauchen, also werde ich Ihnen nur ein schönes Backen und einen guten Genuss wünschen.

GEWÖHNLICHE BREZELN ZUM KAFFEE

Zuerst erhitzt man 125 g Butter und gießt 0,5 l süße Sahne hinein.

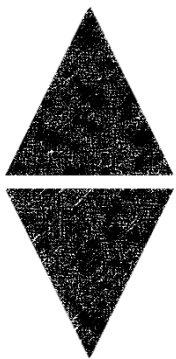
Die Butter mit Sahne gibt man in 1 kg Mehl. Dann fügt man 2 oder 3 Löffel feste Hefe und 16 g Zucker hinzu und knetet den Teig; wenn der Teig zu dünn ist, kann man Mehl zugeben. Als Nächstes fügt man eine halbe Zitrone und ein bisschen Zitronenschale hinzu.

Man bereitet den Teig gut vor, bis er vom Löffel geht und lässt ihn ruhen. Danach muss man ihn salzen und wieder vorbereiten.

Man formt die Brezeln auf dem Backblech mit Butter. Die Brezeln werden mit dem Ei bestrichen und in den vorgeheizten Ofen gegeben, wo sie gebacken werden.

Wer will, kann in den Teig sogar 16 g Mandeln und zuckerte Orangenschale geben, dann sind die Brezeln schmackhafter.

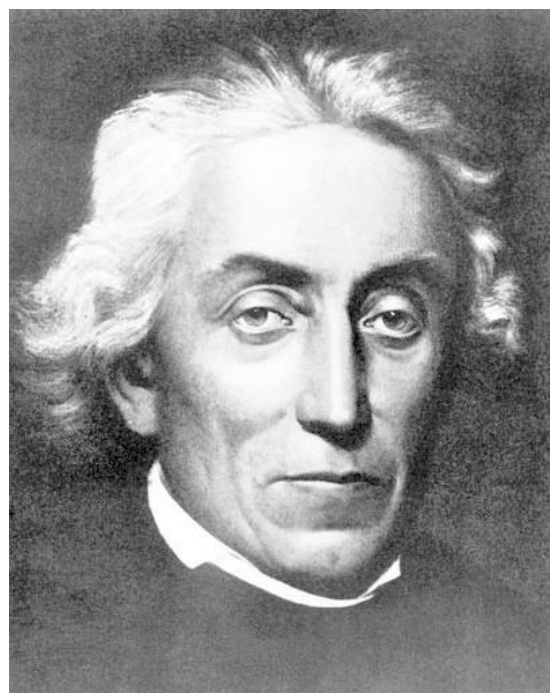
Lída Hauznerová (3. N)

KŘÍŽOVKA

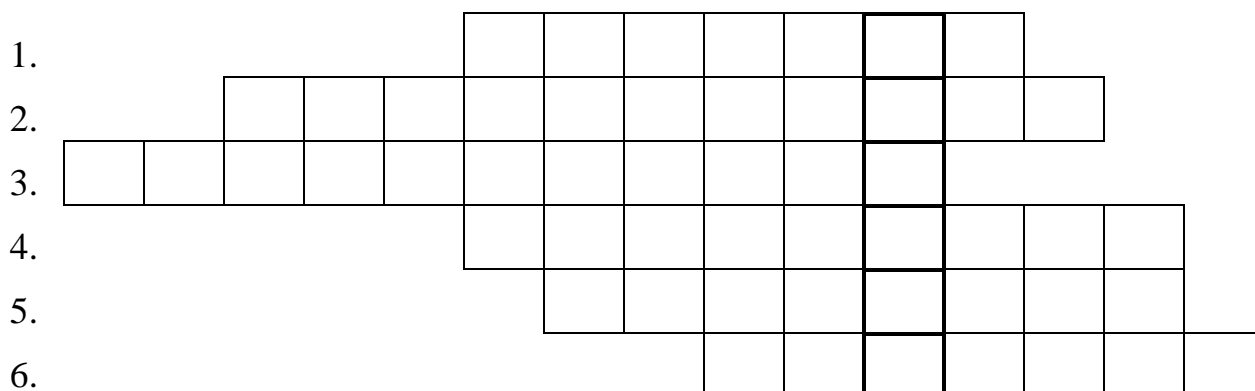
PATRIOTISMUS (VLASTENECTVÍ)
POCHÁZÍ Z LATINSKÉHO SLOVA *PATRIA*.
TO V PŘEKLADU ZNAMENÁ ... (*tajenka*)

1. Vlastenec se jinak řekne ...
2. V 18. století, v době ... se zrodil klasický patriotismus.
3. Ruský spisovatel Lev ... Tolstoj patřil mezi známé odpůrce patriotismu a myslel si, že je nemorální a hloupý.
4. Patriotismus na rozdíl od ... nevyklučuje úctu k jiným zemím a národům.
5. Vlastenectví se dá definovat jako ... domovské zemi.
6. Název zvláštního typu patriotismu zakládajícího se na pocitu vděčnosti vůči své zemi ...

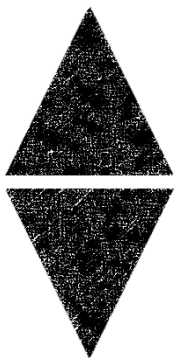
Josef Dobrovský (1753 – 1829) byl český obroditel, historik a zakladatel bohemistiky. Věděli jste, že při jednom honu byl postřelen do kyčle, čímž zachránil život jednoho hraběcího syna? Nebo že se za svého života naučil kolem 30 jazyků?

Kateřina Záklasníková (prima)

 Naskenovat jmenovku

PŘÍSPĚVKY STUDENTŮ

BĚŽNÝ ŠKOLNÍ DEN...

Každý den je jiný. Výjimkou nejsou ani všední, potažmo školní dny. I přesto ale existují jisté momenty, které mají všechny tyto školní dny společné a které dohromady tvoří běžný školní den.

Každý den začíná probuzením. Co se týče školních dní, jedná se zpravidla o násilné vytržení ze sladkého snění, které má na svědomí buď starostlivý rodič nebo, asi nejčastěji, sériový zabiják několika milionů snů, budík. Po tomto nedobrovolném uvedení do bdělosti začíná většina studentů přemýšlet, co je dnes vlastně za den, na jakou písečku se včera vlastně tak usilovně učili a jestli je z nenadání nezačalo bolet v krku. Ve většině případů se tři čtvrtletní písečky v jeden den nepíší, takže v krku nikoho nebolí a všichni si tedy s pomocí jeřábu a vysokozdvížného vozíku sbalí sešity a učebnice, které budou potřebovat, a vesele se vydají do svého oblíbeného vzdělávacího zařízení.

Hned po příchodu do školy přichází namísto pozdravu zběsilá salva několika nezbytných otázek. Všichni známe zlaté klasiky, jako „Byl úkol?“ nebo „Píšem dneska?“ Existují ale také méně známé, avšak stejně nezbytné fráze jako „Máme dneska nějakou suplu?“ či „To, co říkala včera, tam snad nedá, ne?“ Tyto otázky jsou pro správný start dne studenta naprosto stěžejní a bez nich by studenti vlastně vůbec nevěděli, jak bude celý den probíhat. Po této ranní poradě už konečně následuje vyučování, kvůli kterému nikdo nemohl dospat.

Každému studentovi byly dlouho před jeho narozením určeny dva osudové předměty. V jednom z nich student vyniká (nebo si alespoň udržuje průměrný prospěch) a ve druhém je tomu právě naopak. Nejen že student nedosahuje zářných výsledků, ale je naprosto nemožné se jakkoliv zlepšit. Je to jako pokoušet se párátkem za půl minuty vyrýt do silnice seznam panovníků českých zemí v rodových a dobových souvislostech. Zkrátka nemožné. A právě tento předmět je pro každého ze studentů nejhorší částí dne. Každý se s tím musí nějak vypořádat a každý si během let vyvinul důmyslnou taktiku, jak tento předmět ve zdraví přežít.

Někdo se na onen předmět připravuje během ostatních hodin. Pokud ovšem tento proces neprovádí zcela

správně a nedbá na vzornou správu sešitů, může se při učení matematiky dozvědět, že třetí mocnina třiceti sedmi je Karel Veliký. Jiní se uchylují k osvědčené klasice, a to ke snížení počtu hodin tohoto předmětu, kterých se během roku zúčastní, na co nejmenší možné číslo. Dosahují toho tak, že právě na hodiny svého nejméně oblíbeného předmětu domlouvají prohlídky u lékaře, návštěvy u zubaře nebo třeba opětovné vydání indexu za první stupeň základní školy. Tak či onak se nakonec všichni dostanou přes svůj nejméně oblíbený předmět a rozradostněni se pouští do dalších pětáctyřicetiminutových vzdělávacích bloků.

Během poslední hodiny před obědem už na studentech začíná být patrné, že se čím dál tím méně soustředí na látku a myšlenkami odbíhají k nadcházejícímu skvělému labužnickému zážitku. Bude dnes svíčková, kachna nebo snad pečený hovězí jazyk?

Po čtyřiceti pěti minutách plných slintání do sešitů a kousání do tužek přichází velmi mírné zklamání, kdy namísto propečené hovězí pečeně servíruje ta nejpříjemnější, nejmilejší a nejvstřícnější bytost na světě, paní kuchařka, hrachovou kaši se třemi gramy uzeného. Nikomu ze studentů (kteří se ani za čtyři roky nepoučili) samozřejmě toto zjištění nevadí a s radostí se pustí do jídla.

Po obědě už na studenty čeká jen jeden nebezpečný úkol. Musí se z jídelny dostat hlavním vchodem ven. Na cestě by je mohl ohrozit zhrzený učitel, který neodkladně potřebuje ve svém kabinetu provést soukromou konzultaci, během které přijde řeč i na celkový studentův prospěch a znalosti v daném (zpravidla neoblíbeném) předmětu. Dále by to mohl být téměř jakýkoliv pracovník školy, který bude potřebovat odbornou asistenci při stěhování lavic nebo přenášení knih. V neposlední řadě by se také mohl objevit člen studentské rady ve snaze dostat ze studentů co nejvíce odpovědí na tisíce svých otázek. Pokud se studentům podařilo během té předlouhé dvacetimetrové výpravy vyvarovat se všech těchto hrozeb, už není nic, co by jim zabránilo v odchodu. Můžou jít domů. Konečně.

Matyáš Kubiček (kvinta)

Redakce děkuje panu profesoru Voženílkovi, paní profesorce Fantové, paní profesorce Pelz a školní kopírce.

Die ganze Redaktion würde gerne Herrn Voženílek, Frau Fantová, Frau Pelz und natürlich auch dem Schulkopierer danken.

Jakékoli připomínky, dotazy, nápady či zpětná vazba jsou vítány!

Kontaktujte nás prostřednictvím naší facebookové stránky (Šaldoviny), instagramu (fx_saldoviny) nebo pište na naši emailovou adresu: redakce.fxgympl@post.cz